

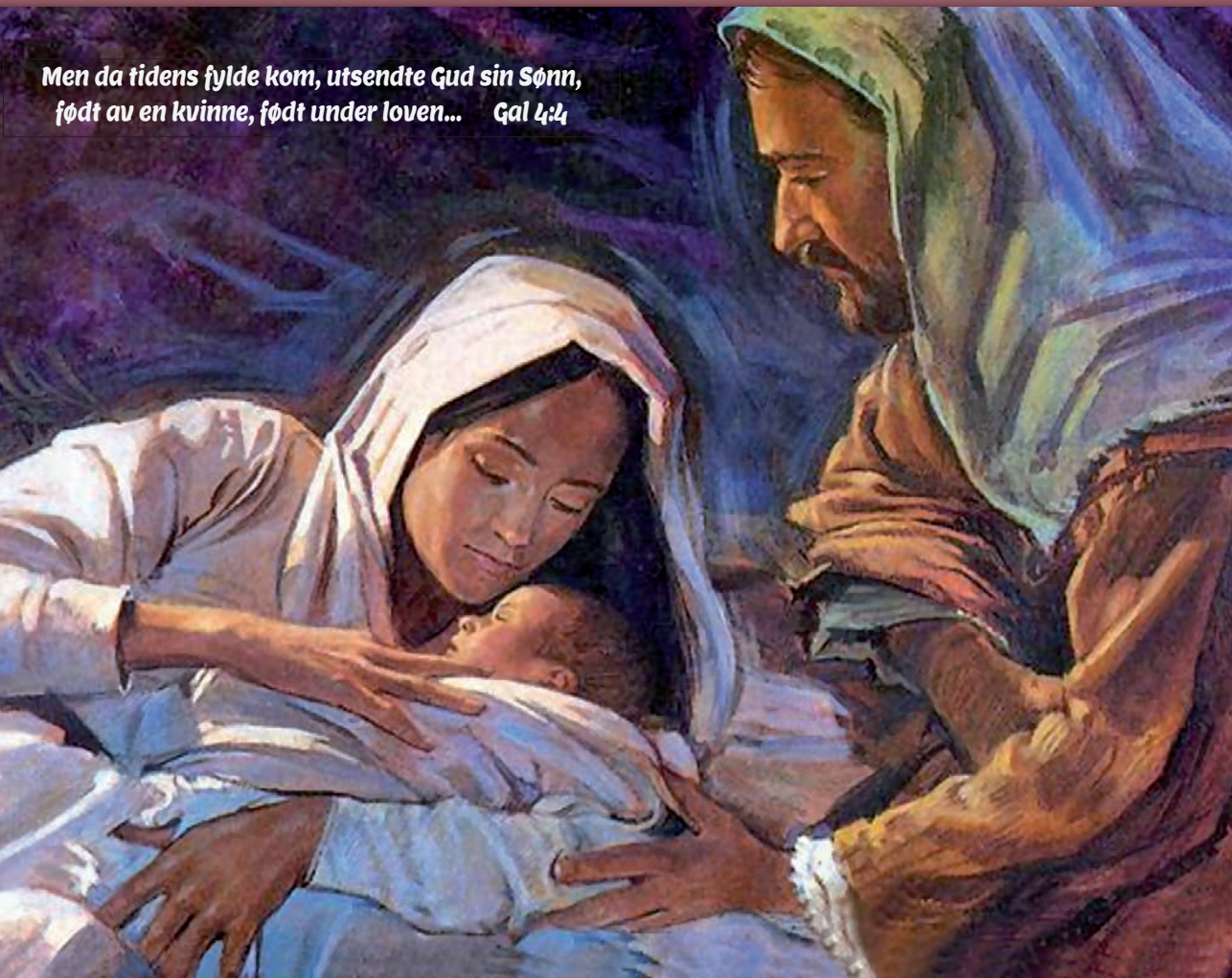
BIBELSK TRO

Fritt, uavhengig tidsskrift på evangelisk-luthersk grunn

6/2024
33. årgang

*Men da tidens fylde kom, utsendte Gud sin Sønn,
født av en kvinne, født under loven... Gal 4:4*

I dette nummeret:

- Juleevangeliet og fosterdrap
- Derfor ble Jesus svøpt og lagt i en krybbe
- Mine øyne har sett Guds frelse

www.bibelsk-tro.no

PÅ BIBELENS Stiftelse GRUNN

utgir tidsskriftet Bibelsk Tro

Formål og grunnlag:

Stiftelsens formål er å framme bibeltro kristendomsforståelse etter Guds Ord på den evangelisk-lutherske bekjennelsesgrunn. Stiftelsen skal på det grunnlag som er nevnt nedenfor ved litterær virksomhet og på andre tjenlige måter hjelpe til å utbre bibelsk forkynnelse og lære, slik at evangeliet kan nå ut til menneskene og nådegavene få sin naturlige funksjon. Likedan vil en vurdere religiøse og åndelige strømninger, bevegelser, tidsaktuelle tanker, ideologier og tiltak i lys av Skriften.

Grunnlaget for stiftelsens virksomhet er den Hellige Skrift, forstått og brukt i lys av Bibelens eget Kristus-vitnesbyrd og Jesu og apostlenes skriftsyn, dvs. Skriftens vitnesbyrd om seg selv. Bibelen er Guds Hellige Ord, gitt ved den Hellige Ånds inspirasjon, troverdig og urokkelig, helt igjennom Guds Ord gitt i menneskelig språk.

Bibelens ord – slik det opprinnelig ble gitt – er uten feil og selvmotsigelser i alle sine uttalelser når det forstås i samsvar med dens egne forutsetninger. Skriftens ord må tolkes ved Skriften selv. Bibelen er Guds åpenbaringsord, gitt oss som veiledning til frelse og evig liv. Den er den eneste, sanne og fullt ut tilstrekkelige, klare og absolutte autoritet og norm i alle spørsmål som angår kristen tro, lære og liv.

Den evangelisk-lutherske lære som er nedfelt i Den norske kirkes bekjennelses-skrifter er i samsvar med Skriften og følgelig bekjennelsesgrunnlag for stiftelsens virksomhet. Sentralt i denne lære står overbevisningen om ”Skriften alene”, ”rettferdigjørelsen ved tro på Kristus alene” og den evangeliske kirkeforståelse som legger vekt på det alminnelige prestedømme og nådegavehusholdningen.

Styret:

Pensjonert lektor/cand. theol. Olav Hermod Kydland (formann), baker Erik Nordbø (nestformann), tømrer Jostein Vedøy, eiendomsmegler Edvard Jekteberg og pensjonert prosjektleder Livar Wetteland

Varamenn: Pensjonert adjunkt Gunnar Holth, IT-rådgiver Jostein Berre, Mangor Goa, avd. leder Olav Stokka,

Rådet:

Lektor/cand.theol. Eivind Gjerde, Sivilingeniør John Peder Samdal, pensjonert stålverksarbeider Kjell Magnor Kvalvåg, økonomileder Finn-Widar Knutzen, lektor/sivilingeniør Kåre Nordpoll, pensjonert vaktmester Dagfinn Natland

Faste medarbeidere i Bibelsk Tro:

Forkynner Kjell Dahlene, pensjonert adjunkt Gunnar Holth, økonomileder Finn-Widar Knutzen, juridisk rådgiver Jan Endre Aasmundtveit, ekspeditør Immanuel Fuglsang (Danmark), pastor Henric Staxäng (Sverige), tømrer Eivind Ydstebø,

Angående Bibelsk Tro!

Det er anledning til å få Bibelsk Tro tilsendt som PDF i e-post.

Skriv til:

btpost@bibelsk-tro.no
og oppgi navnet og adressen din.

**BIBELSK
TRO**

*Fritt, uavhengig tidsskrift
på evangelisk-luthersk
grunn*

Redaksjon:
Eivind Gjerde
Olav Hermod Kydland

**Redaksjons- og
ekspedisjonsadresse:**
Postboks 67, 4349 Bryne
olav.kydland@lyse.net

Internett:
www.bibelsk-tro.no
btpost@bibelsk-tro.no

Abonnement og gaver:
Persokkrossen 3
4046 Hafrsfjord
Bankgiro: 3207 43 88999
Vipps: 538699
Dansk bankgiro: 7620 7543588
Kasserer: Edvard Jekteberg
Mobil: 959 21 195

Utkommer 6 ganger i året.

Årsabonnement:
Norge og Norden kr. 180,-
Til andre land kr. 210,-
Skoleungdom kr. 160,-

Bibelsk Tros kassetjeneste
Mobil: 905 49 821

*Redaksjonen er ansvarlig for alt
som kommer fram i lederspalten.
Konkrete synspunkter forøvrig
står de respektive forfattere
ansvarlig for.*

*Red. deler nødvendigvis ikke alle
disse, men er ansvarlig for at
ikke noe bryter med stiftelsens
formål og grunnlag. Unntak fra
dette kan være ytringer i klipp-
og leserbrevspalten.*

*Ettertrykk kan skje ved
kildeangivelse.*

Layout: Jarle Goa

Trykk: Jærprint
Tlf: 952 99 844

Forsidebilde:
Ukjent

Juleevangeliet og fosterdrap <i>Leder. Av Eivind Gjerde</i>	4
I begynnelsen var Ordet <i>Andakt. Av Øivind Andersen</i>	6
Hans navn skal kalles Jesus <i>Sang. Av Bernhard B. Fjærestrand</i>	7
Navnet over alle navn er Jesus <i>Trossannhet. Av Erik Høyby</i>	8
Og det skjedde ... <i>Fra bibelhistorien. Av Nils Dybdal-Holthe</i>	9
Derfor ble Jesus svøpt og lagt i en krybbe <i>Bibelforum. Av Ove Eikje</i>	10
Mine øyne har sett Guds frelse <i>Guds ord og løfter. Av Olav Hermod Kydland</i>	11
Den store gleden <i>Bibelforum. Av Kjell Dahlene</i>	13
Et kort vitnesbyrd kan nå langt! <i>Vitnesbyrd og tjeneste. Av Gunnar Holth</i>	16
Feiring av hviledagen – noe har gått tapt <i>Bibelforum. Av Jon Olav Østhus</i>	17
Nyttårstale <i>Bladklipp. Av Per Nordsletten</i>	22
Åndens vitnesbyrd <i>Bokklipp. Av Ludvig Hope</i>	25
Så er du dog konge <i>Boklipp. Av Tormod Vågen</i>	27
Den synd Gud har tilgitt <i>Dikt. Av Svein Wiig</i>	28
Gaveabonnement / årskontingenten	29
En livssol som ei har sin like <i>Sang. Av Trygve Bjerkheim</i>	32

Vår Frelser han tok våre synder på seg,
Utsletter så mildelig brøden.
Han fører oss alle på himmelens vei
Og løser vår sjel ifra døden.
Det ville våe Herre oss unne.

(Nr. 647 vers 3 i Sangboken)

Juleevangeliet og fosterdrap

AV EIVIND GJERDE

Julehøytiden nærmer seg. Vi ser frem til rolige og gode dager med familie og venner. Ingen kristen høytid blir mer feiret og satt pris på av nordmenn flest, enn julehøytiden. Dessverre er det de færreste som feirer det som julen egentlig handler om, nemlig at Guds Sønn steg ned i Marias liv og ble født som et menneske. Guds Sønn ble menneske for at han kunne bli menneskehetens frelser. Det er det dessverre svært få som gir akt på det i det avkristnede Norge.

Profetier om inkarnasjonen

I julehøytiden minnes vi inkarnasjonens mektige mysterium. Inkarnasjon betyr "ikjøting eller kjødspåtagelse", eller at Guds Sønn, Jesus Kristus ikledde seg menneskelig kjød og blod. Hvem kan til fulle forstå at Den Hellige Ånd overskygget den unge gudfryktige kvinnen jomfru Maria, slik at hun ble med barn uten manns medvirkning? Hvem kan forstå det guddommelige underet der et av Marias egg ble befruktet med guddommelig kraft, slik at Guds Sønn ble unnfanget i henne? Når vi tenker over de guddommelige og biologiske realitetene i dette, så svimler det for mennesketanken. Hvordan kunne Jesus Kristus som er av samme makt, ære og evighet som Gud Far, bli født inn i verden av en kvinne som et menneske? Ja, dog mer enn et menneske, som både Gud og mann. Hvordan kan vi til fulle forstå dette? Ingen uten Gud kan forstå det, men vi som tror og er overbeviste om at Bibelen er Guds Ord, vi tror Guds Ord vitnesbyrd om Guds Sønns overnaturlige unnfangelse.

Guds Sønns fødsel i menneskelig kjød var forutsagt i Det gamle testamentet: *"Derfor skal Herren selv gi dere et tegn: Se, jomfruen skal bli med barn, hun skal føde en sønn og gi ham navnet Immanuel."* (Jesaja 7,14) Immanuel betyr – med oss er Gud. Videre leser vi i Jesaja

kapitel 9,6-7: *"For et barn er oss født, en sønn er oss gitt. Herredømmet er på hans skulder, og han skal få navnet Under, Råd giver, Veldig Gud, Evig Far, Fredsfyrste. Så skal herredømmet bli stort og freden bli uten ende over Davids trone og over hans kongerike. Det skal bli gjort fast og holdt oppe ved rett og rettferdighet, fra nå av og til evig tid. Herrens, hærskares Guds nidkjærhet skal gjøre dette."*

Profetiens oppfyllelse

Disse to mektige profetiene om Jesus Kristi overnaturlige unnfangelse får sin konkrete og historiske oppfyllelse i Jødeland. Overengelen Gabriel ble sendt til byen Nasaret i Galilea til den unge kvinnen Maria med dette veldige budskapet, og kallet til å føde Guds Sønn inn i verden: *"Og engelen sa til henne: Frykt ikke, Maria! For du har funnet nåde hos Gud. Se, du skal bli med barn og føde en sønn, og du skal gi ham navnet Jesus. Han skal være stor og kalles Den Høyestes Sønn. Gud Herren skal gi ham hans far Davids trone."* (Lukas 1,30-32) Maria undret seg over dette siden hun enda ikke var gift. Engelen svarte henne slik, og det svaret er svært viktig for å forstå inkarnasjonen: *"Den Hellige Ånd skal komme over deg, og Den Høyestes kraft skal overskygge deg. Derfor skal også det hellige som blir født, kalles Guds Sønn."* (Lukas 1,35) Det var utelukkende på grunn av at Den Hellige Ånd som er Gud selv, overskygget Maria, at barnet som ble unnfanget i hennes liv, var Guds Sønn. Inkarnasjonen var et under av Gud. Josef som senere ble Marias ektemann, hadde ingenting med denne unnfangelsen å gjøre. Underet i Marias liv skjedde uten manns medvirkning. Det var et verk av Gud i en ren jomfru. Derfor og bare derfor ble det hellige som ble født, kalt Guds Sønn.

Apostelen Johannes skriver dette slik i sitt mektige evangelium: *"Ordet ble kjød og tok*

bolig iblant oss. Og vi så hans herlighet, en herlighet som den en enbåren Sønn har fra sin Far, full av nåde og sannhet.” (Johannes 1,14)
Ordet som ble kjødt er Guds Sønn.

Øivind Andersen utlegger denne bibelske sannheten i sin bok- Troslære – forelesninger ved Fjellhaug Skoler: “Uten å forvandles til menneske, ble han menneske. Ikke gjennom en lang prosess i slektens historiske utvikling, ikke gjennom noen prosess i Marias morsliv, men i et øyeblikks gjennombrytende møte mellom evigheten og tiden i Marias liv. Før dette øyeblikk var Han ikke noe menneske; i dette øyeblikk ble Han menneske; fra dette øyeblikk er Han menneske for tid og evighet.” (s.166)

Jesus Kristus gjennomgikk en normal fosterutvikling i Marias livmor og ble født etter et ni måneders langt svangerskap. Derfor vet Guds Sønn hva det vil si å være et foster. I motsetning til Norge og svært mange land i verden i dag, var alle fostre trygge i mors mage på Jesu tid i Jødeland. Ingen var ute etter å drepe dem. Jesus ble riktig nok forsøkt drept av kong Herodes etter sin fødsel, men Josef og Maria ble advart og dro med ham i sikkerhet til Egypt.

Jesus Kristus og det ufødte liv

Jesus Kristus våker i dag over alle barn i morsliv. Han vet om hver unnfangelse. Det skjer nemlig et guddommeligg under hver gang et barn blir til i mors liv. Alle barn som unnfanges er villet av Gud. Det kan høres underlig for oss at det er slik. Mange kvinner blir gravide i krevende livssituasjoner, men uansett så er barnet som er blitt unnfanget i dem, villet av den treenige Gud. Derfor er det en himmelropende synd å drepe barn i mors liv. Det er drap på et fosterskapt i Guds bilde. Det er en direkte hån mot Gud. Det er et angrep på Gud som livets Herre. Det er et angrep på Jesus Kristus som selv var barn i mors liv. Det er synd mot det femte budet: *“Du skal ikke slå i hjel”* (2 Mosebok 20,13)

I 1978 ble den hedenske og barbariske loven om retten til selvbestemt abort innen 12 svangerskapsuke, satt i kraft i Norge. Siden har over en halv million barn blitt myrdet i mors

liv. I disse dager har regjeringen langt frem et forslag om å utvide retten til fosterdrap til den 18 uke. Vi undrer oss: Hvor kommer denne forferdelige blodtørsten fra? Vårt land lider mer enn nok under dagens grusomme fosterdrapslov og så skal den bli enda verre. Hvorfor handler og tenker mange politikere og andre som blodtørstige monstre? Hvorfor? Svaret er at de er forblindet av Satan som er denne verdens gud og fyrste. Han hater alle mennesker og alle barn inkludert. Han vil drepe barna. Tyven, som er Satan, kommer bare for å stjele og myrde og ødelegge. Jesus Kristus derimot er kommet for at vi skal ha liv og ha overflod (Johannes 10,10).

Et viktig bønneemne for oss som troens folk fremover må derfor være: Gud du må vekke opp alle syndere i dette landet som har det ufødte barns blod på sine hender. Det være seg mor, far, slektninger, leger, jordmødre, sykepleiere, politikere og journalister som har vært med på fosterdrap, støttet, veiledet eller oppmuntret til fosterdrap. Måtte de alle falle på kne for Gud og bekjenne sin grusomme synd. Herren Jesus Kristus vil være nådig og tilgi disse menneskene. Jesus Kristus ble nemlig menneske for å kunne dø en forbryters død, for å sone all verdens synd med sitt offer. Også det store mordet – fosterdrapet ☐

”Normløst”

”Hvordan radikal kjønnteori erobret Norge”

En bok av Kjell Skartveit

Boka koster kr 350 + porto.

Se annen kontaktinfo
bakerst i bladet (s 31).

I begynnelsen var Ordet

AV ØIVIND ANDERSEN

“I begynnelsen var Ordet, og Ordet var hos Gud, og Ordet var Gud. Han var i begynnelsen hos Gud. --- I ham var liv, og livet var menneskenes lys.” Joh 1, 1-2, 4

Vi kan ikke fatte dybden av disse ordene. Men én ting står klart og tydelig: Det er likhets-tegn mellom Ordet og Guds Sønn. Guds Sønn er Ordet, og Ordet er Guds Sønn.

Like tydelig er at i dette Ordet er det evige liv. Ordet er en person. Ved ham er alle ting blitt til. Uten ham er ikke noe blitt til av alt som er til (vers 3). Alt er skapt ved ham og til ham. Kol 1, 16.

Likewise gjør dette klart for oss at denne person, Guds Sønn, og dette evige liv, kommer til oss i det budskap som han selv gir oss. Den som mottar ordet om Jesus, mottar ham selv. Det evige liv er en gave fra himmelen. Den formidles i et budskap om Guds egen Sønn som er blitt menneske. Derfor sier Jesus om det vitnesbyrd han avlegger om seg selv: *“De ord som jeg har talt til eder, er ånd og er liv.” Joh 6, 63.*

Dette evige liv er menneskenes lys. Har du livet, da har du lyset. Jesus selv er lyset, som han er livet. Og har du mottatt lyset, har du mottatt livet.

Bare gjennom dette får vi evig liv. Det kan ikke skje gjennom våre anstrengelser, våre forsøk på å bli gudfryktige. Kjødets – det gamle mennesket – gagnar intet, sier Jesus. (Joh 6, 63) Det som kommer fra det gamle mennesket, er og blir det gamle mennesket.

Det derimot som kommer fra himmelen, Ordet, det evige liv, gjenföder et menneske og gjør det til en ny skapning!

La ikke denne julehøytid gå deg forbi uten at du mottar dette budskapet fra himmelen!

Du som har mottatt det, om det mørkner for deg og du kommer til kort, se på dette budskapet og innprent deg hva det betyr: I ham

er livet, og livet er menneskenes lys. Se på Jesus og ikke på deg selv!

(Fra andaktsboken “Ved kilden”, 27. desember, Lunde Forlag) □

Bok:

“Levende forkynnelser eller tomme ord?”

av Dag Risdal

Boka koster kr 50 + porto.

Se bestillingsinfo på s. 31.

HANS NAVN SKAL KALLES JESUS

Av Bernhard B. Fjærestrand

Hans navn skal kalles Jesus, Sitt folk han frelse skal,
Og slektens trone reise ifra dens dype fall.

Kor:

Hans navn skal kalles Jesus, det er et frelsersnavn.
Ham selv til evig ære :/: og oss til evig gagn. :/:

Hans navn skal kalles Jesus! For verden er i nød,
og ingen annen frelser den ut av dom og død.

Hans navn skal kalles Jesus, for han er av Gud sendt
å knuse syndens velde, få sorg til glede vendt.

Hans navn skal kalles Jesus, Han være skal vår drott,
for liv og håp og frelse vi gjennom ham har fått.

(Nr. 653 i Sangboken)

Navnet over alle navn er Jesus

AV ERIK HØIBY

“Da åtte dager var gått, og han skulle omskjæres, fikk han navnet Jesus, som han var kalt av engelen, før han ble unnfanget i mors liv.” Luk 2,21.

Vårt andaktsord på årets siste dag er i sitt innhold konsentrert om navnet Jesus. To ting skal vi innledningsvis legge merke til ved denne korte teksten. For det første at det er Gud ved sin engel som gir Jesus navn. I følge vår bibel velges ikke et navn tilfeldig. Tvert i mot er det en tett sammenheng mellom navnet og det en person er og det han står for. Navnet gir altså uttrykk for det som kjennetegner vedkommende. Med andre ord ligger det en programerklæring i navnet.

For det annet forteller vår bibel at “Navnet Jesus” kommer av det hebraiske ordet “Jesua”, som egentlig betyr: “Herren frelser”. I Jesu navn er altså Guds eget navn gjemt. Han bærer Guds navn ut blant mennesker. På denne måte blir altså andaktsordet vårt som et banner over det nye år: Gud frelser oss ved Sønnen, Jesus, og i hans navn kan det nye året bli et virkelig nyttår for oss.

Hva forkynner så Bibelen for oss om Jesu navn? La meg først si det slik: Dette navn er intet tryllemiddel, men det rommer fullt ut en realisering av Guds frelsesvilje. I Jesu navn ligger det en klar betingelse. Jesus Kristus er den eneste person som kan åpne himmelen for en synder. Når så det stolte menneske ikke vil bøye seg for denne sannhet, stanger man hodet mot veggen, men den som søker frelse med ærlig vilje etter Guds Ord, finner døren åpen inn til Gud i Jesu navn. Videre ligger det i Jesu navn en evigvarende rikdom, det vil si at vi tildeles uforstyldt syndenes forlatelse i Jesu navn. Med det vil Bibelen ha sagt oss at Gud er ansvarlig for syndsforlatelsen. Det betyr at ordet om syndenes forlatelse, som vi skal bære ut til alle folk og be dem ta imot i tro, det står Jesus inne for.

Når så du og jeg tar imot ordet om syndenes

forlatelse, står Jesus ansvarlig for Gud for dette. Syndsforlatelsen er derfor ikke basert på det du er, det du synes om deg selv, det du kjenner og mener. Nei, den er ene og alene grunnlagt på Jesus. Han har ved seg selv gjort soning for våre synder og står inne for det med sitt navn og sin person i evigheters evighet.

I Jesu navn skal vi også få be til Gud som vår Far, da Gud ikke vurderer oss etter våre ord, men vårt hjertes tillit til ham. I Jesu navn skal vi få møte det nye året. Ingen vet hva det vil bære med seg for oss, og godt er det, men det vet vi at så lenge vi får eie Jesu navnet og kan stige fram for Gud med det, så lenge kan ingen skille oss fra Guds kjærlighet i Jesus Kristus, vår Herre.

Derfor kjære venn, kan vi ønske hverandre et GODT NYTTÅR i Jesu navn □

Danmark:

Kjøp boken "Under nådens himmellys"
av Olav Hermod Kydland!

Kontakt: Immanuel Fuglsang,
Herning, enten på Mobil 5088 0624
eller mail: im.fuglsang@gmail.com

110 danske kroner + porto.

Der vil blive afgivet en samlet bestilling til Norge for danske læsere. Og kontakt vil derefter tilgå de pågældende bogkøbere med oplysninger om levering samt betalingsmåde til en dansk opsamlingskonto.

Norge:

Se side 31.

Og det skjedde ...

AV NILS DYBDAL-HOLTHE

Slik tek juleevangeliet til i fleire norske biblar – også den siste frå 2011. Det hende noko sentralt i verda. Me har t.d. vår tidsrekning frå dei dagane. Det har påverka saga over heile verda – sjølv om nokre har ei eigen tidsrekning, t.d. Islam.

Og det som hende var at Gud let sonen sin fødst ned på jorda. Ikkje alle ynskte han velkomen – då som nå. Somme tidfest ei hending med å seia: etter vår tidsrekning eller liknande. Men kva er vår tidsrekning? Jo, Jesu fødsel i Betlehem. Somme har eit anna utgangspunkt for si tidsrekning.

Kva hende?

“Eit barn er fødd i Betlehem.” Sikkert var det mange barn som vart fødte då. Men dette barnet var spesielt. Ingen kan måla seg med det.

Og dette barnet var venta. Ikkje slik som truleg alle foreldre ventar på sitt barn. Her er eit heilt folk som venta på denne guten, Joh. 2,38. Bibelen fortel om ein av dei, ein mann. Det var Simeon i Jerusalem. Luk 2,25. Han venta på Israels trøst. Det må vera Messias. Han kallar Jesusbarnet for “frelse” v. 30. Og han fekk vita at barnet ikkje berre kom for jødane. Han seier at frelsa var for alle folks åsyn – eit lys for heidningane. v. 31. Men barnet vart noko spesielt for Israel: “*ein herlegdom for ditt folk Israel*” v. 32. I den nye pakta har ikkje Gud svikta sitt spesielle folk – Israel. Heile verda skal få og sjå noko. Og då er det ikkje underleg at Josef og Maria undra seg over det som dei høyrde. v. 33.

Misjonstanken er altså med heile vegen. Den vart ikkje fødd i Jesus siste dagar då han bad læresveinane om å gå ut i heile verda. Den var der heilt frå Jesu fødsel. Og heile Bibelen har dette perspektivet: Alle er elska av Gud, han vil at alle skal bli frelste, 2. Pet. 3,9.

Julehøgtida er altså ikkje ein “midtvinterfest” og eit framhald av ei heidensk solverv-høgtid, som somme seier.

Jul tyder at Gud stig inn i verda på ein ny og konkret måte med eit spesielt mål: Han vil at alle folk skal få tilbod om frelse frå synd. Og for alle er det heilt av nåde.

“Du skal intet gjøre for å frelse få, nei, blott ordet høre - hvile deg derpå.”

Så kjem tanken: Kvifor venta dei på Messias i Israel? Svaret må vera ut frå Bibelen: Mange profetiar i GT, som var deira bibel.

Mange stader i GT står det skrive om frelse og frelsaren – Messias. Det er han som er salva av Gud. Ein profet skreiv slik: “*Han vart såra for våre brot, sundbroten for våre synder, straffa låg på han, so me skulle ha fred.*” Jes 53,5.

Der ser profeten resultatet av det barnet i krybba skulle gjera.

Og dette frelsesverket var også for oss som lever i dag. Alle syndarar kan ta imot Frelseren av berre nåde. “Kom som du er til din Frelser.” Lat oss be om at nokon får oppleva det denne jula. □

**Bestill Bibelsk Tro
for 2025 og få
nr 5 og 6 for 2024**

Derfor ble Jesus svøpt og lagt i en krybbe

AV OVE EIKJE

Vi skal igjen få feire julens mektige budskap: *“Men da tidens fylde kom, utsendte Gud sin Sønn, født av en kvinne, født under loven, for at han skulle kjøpe dem fri som var under loven, så vi skulle få barnekår.”* Gal 4,4-5.

Jødefolket hadde gjennom generasjoner brakt offerlam til templet for å sone for sine synder. Men så kom altså Jesus som et sonofferlam utsendt fra sin Far i himmelen, for å ordne opp for alle mennesker synd en gang for alle.

Det var ikke underlig at Johannes sa følgende da han så Jesus komme til seg: *“Se der Guds lam, som bærer bort verdens synd!”* Joh 1,29.

Juleevangeliet ble helt nytt

For en tid siden ble juleevangeliet helt nytt for meg. Den kjente setningen som hyrdene fikk høre da de var ute på Belehemsmarkene og vokter sin buskap, fikk nytt innhold for meg: *“Dere skal finne et barn som er svøpt og ligger i en krybbe”* Luk 2,12.

Det begynte med et meget interessant intervju i Dagen med teologen Jan Rantrud 28. desember 2022. Her forteller han noe oppsiktsvekkende som jeg aldri hadde hørt før: I gammeltestamentlig tid ble lyteløse offerlam svøpt og lagt i en krybbe! Dette kjente jo hyrdene svært godt til – og det var et tegn for dem da de skulle finne Jesusbarnet.

Kan denne gamle skikken virkelig stemme – eller er det for godt til å være sant?

Interessante opplysninger

Det finnes flere kilder om at offerlam ble svøpt og lagt i krybbe. Blant annet har anerkjente europeiske teologer skrevet om dette:

Alfred Edersheim i boka *“The Temple. Its Ministry and Services as They Were in the Time of Jesus Christ”*.

Hermann L. Strack og Paul Billerbeck i *Commentary on the New Testament from Talmud and Midrash*.

Tidlig i sommer fikk jeg lytte til noe som Dr. Erez Soref fra den messianske organisasjonen One For Israel bar fram. Den er også kjent som Israel College of the Bibel, og de driver et teologisk seminar i Netanya.

Hans innlegg ligger på YouTube, og her er linken – <https://www.youtube.com/watch?v=X4ZxbKLxMJI>.

Offerlam fra Efrata

Jeg vil nedenfor gjengi en del av det som Erez Soref forteller.

Han sier at da kong David planla byggingen av templet i Jerusalem, besluttet han at lammene som skulle ofres i templet under påskehøgtiden skulle fostres og hentes fra stedet der han selv vokste opp i Efrata, Betlehem.

I dette området i Israel er det i moderne tid funnet spesielt mange rester av såkalte gjeter-tårn, som var utkikksposter gjeterne brukte for å holde oversikt over saueflokkene sine.

Disse gjeterne i Efrata passet ikke på ordinære sauer, for deres buskap måtte voktes og beskyttes på en helt spesiell måte. Hvis et lam ble skadet, eller på noen annen måte ble ufullkomment, kunne det ikke brukes som offer under påskehøgtiden.

Rabbinsk tradisjon

Ifølge den rabbinske tradisjonen kom prestene fra templet i Jerusalem, forut for høyhellige dager, til gjeter-tårnene i Efrata, for å inspisere lammene. Prestene så seg ut fullkomne lam, plasserte dem i krybber og svøpte dem i klær, før de ble bragt til Jerusalem for å ofres.

Dette ble gjort i stedet for å lede dem eller frakte dem på andre måter, for å forsikre seg om at lammene ikke fikk noen skade på reisen.

Dersom et lam fikk en skade, var det ikke lenger fullkomment og kunne ikke brukes som offer til Gud.

Jesus som sonoffer

Så ble Jesus født i Betlehem slik Gud ved profeten Mika hadde forutsagt i 5,1: *“Men du Betlehem, Efrata, som er liten til å være blant Judas tusener! Fra deg skal det utgå for meg en som skal være hersker over Israel. Hans utgang er fra gammel tid, fra evighets dager.”*

Jesus skulle være et fullkomment stedfortredende og sonende offer for vår synd og skyld – han var Guds lam, som bar verdens synd.

Jesus ble svøpt i de samme klærne, lagt i den samme krybben, beskuet av de samme gjeterne som voktet påskelammet som ble ofret for å sone for jødefolkets synd og skyld. Så langt den messianske professoren Erez Soref.

En guddommelig parallell

Det var altså ikke tilfeldig at Jesusbarnet ble svøpt og lagt i en krybbe, for slik var jo de tidligere offerlammene blitt behandlet. Vi ser her en guddommelig parallell til det som skjedde i den gamle paktens tid da offerlammene ble brakt opp til Jerusalem for å ofres for å sone folkets synder.

På samme vis måtte Jesus i Jerusalem være det sonofferlam som Gud hadde utpekt for å frelse alle mennesker fra deres synder.

Vi leser det så gripende i 1 Pet 1,18-19: *“For dere vet at det ikke var med forgjengelige ting, med sølv eller gull, dere ble kjøpt fri fra den dårlige ferd som var arvet fra fedrene, men med Kristi dyrebare blod, som blodet av et feilfritt og lyteløst lam.”*

Verdig er Lammet

La oss til slutt stanse for det som skjer i det 5. kap. i Johannes Åpenbaring. Der spørres det etter en som er verdig til å åpne en bok som var forseglet med sju segl.

Først var det ingen som var verdig til å åpne den, og det står i vers 4 at Johannes gråt sårt for dette.

Men så kom Lammet fram – Jesus selv – og det står i vers 11-12: *“Og jeg så, og jeg hørte røsten av mange engler omkring tronen og de fire livsvesener og de eldste – tallet på dem var ti tusen ganger ti tusen og tusen ganger tusen. De sa med høy røst: Verdig er Lammet, som ble slaktet, til å få makt og rikdom og visdom og styrke og ære og pris og velsignelse!”* □

Mine øyne har sett Guds frelse

AV OLAV HERMOD KYDLAND

“Herre, nå kan du la din tjener fare herfra i fred, etter ditt ord, for mine øyne har sett din frelse, som du har beredt for alle folks åsyn, et lys til åpenbaring for hedningene, og en herlighet for ditt folk Israel.” (Luk 2,29-32).

Det er Simeon som uttaler disse ord. Han var en rettfærdig og gudfryktig mann. Han ventet på Israels trøst, og Den Hellige Ånd var over ham og ledet ham.

Gjennom et langt liv hadde han hørt ved

opplesning av skriftene at Gud Fader ville sende en frelser til jord.

Messias skal knuse Satans hode

Ja, allerede på syndefallets dag sa Herren til slangen: *“Fiendskap setter jeg mellom deg og kvinnen, mellom din ætt og hennes ætt. Han skal knuse ditt hode og du skal knuse hans hæl.”* (1 Mos 3,15). Her gir Gud løfte om i kvinnens ætt skulle det komme en person, Messias, som

skulle knuse slangens hode, dvs. Satans hode. Men Messias skulle bli knust. Det skjedde på Golgata da Jesus ble korsfestet og døde en stedfortredende død for alle mennesker. Simeon hadde nok også tenkt på Guds kall av Abraham og dermed på jødefolket.

Løfte fra Gud til Abraham og hans etterkommere lød: *“Og i deg skal alle jordens slekter velsignes.”* (1 Mos 12,3b).

Løfte om Messias går som en rød tråd gjennom hele GT. Særlig Jesaja 53 lærer oss tydelig om Messias opphav, liv og gjerning.

Etter sin oppstandelse i møte med Emmausvandrerne leser vi om det som er skrevet om Jesus: *“Og han begynte fra Moses og fra alle profetene og forklarte for dem i alle skriftene det som er skrevet om ham.”* (Luk 24,27).

Vi vet ikke hvor mye Den Hellige Ånd hadde lært Simeon om alt som var skrevet om Messias som skulle komme.

Simeon hadde fått et løfte

Luk 2,26 sier: *“Det var åpenbart for ham av Den Hellige Ånd at han ikke skulle se døden før han hadde sett Messias.”*

Derfor ble han av Den Hellige Ånd drevet til templet da foreldrene kom med barnet Jesus for å omskjære ham.

Simeon tok barnet i sine armer og lovet

Gud for at han hadde fått sett Guds frelse for alle mennesker. Med andre ord: Simeon hadde fått åpenbart at Guds Sønn skulle komme ned til jord og bli født av en jomfru. Følgelig har han erkjent at Messias er sann Gud og sant menneske. Han har alltid vært til og alt er skapt til og ved ham (Kol 1,16). Så i tidens fylde ble han født av jomfru Maria i Davids by, Betlehem.

Messias er det barnet som nå ligger i Simeons armer. Han er nå kommet, han som er *“et lys til åpenbaring for hedningene, og en herlighet for ditt folk Israel.”*

Frelsen er tiltenkt alle mennesker, både hedninger og jøder. Men mange vil ikke la seg opplyse av Lyset, Jesus Kristus, men vil være i mørket hvor synd og død hersker, forblindet av denne *“verdens gud”*. Heller ikke mange jøder har tatt imot den herlighet Messias brakte ved sitt evige nåderike.

Men for Simeon var det ufattelig stort å få se Guds frelse. Derfor utbrøt han at nå kunne han, som Guds tjener, fare herfra.

Det gamle testamentets forventning om Frelserens komme

Wilhelm Møller sier avslutningsvis i sin bok: *“Frelshistorien i Det gamle testamente”*: *“I hans (Simeons) skikkelse legemliggjøres*

”DA GUD GREP INN”

”18 personer forteller sine vitnesbyrd”

En bok av Ove Eikje

Boka koster kr 100 + porto.

Se annen kontaktinfo bakerst i bladet (s 31).

Det gamle testamentets lengsel etter Messias, dets håp og forventning, som alt finner sin oppfyllelse i det øyeblikk da Det nye testamentet begynner med Jesu komme. Likesom Kristusbarnet hviler på Simeons armer, således hviler Det nye testamente på Det gamle. Og likesom Simeon i synet av Jesusbarnet opplever oppfyllelsen av sin livslange forventning og sitt håp, således ligger hele Det gamle testamentets mening i en forventning av den Frelser som skulle komme.”

Dette er en påminning for oss kristne til å lese både Det gamle og Det nye testamentet, Skriften, som er innåndet av Guds Hellig Ånd og kan gjøre hver enkelt vis til frelse ved troen på Kristus Jesus (se 2 Tim 3,14-17!)

Simeon opplevde å få se Frelseren legemlig her på jord. Troende før ham, fikk ikke se ham fysisk, men løftene om hans komme fikk de høre om ved opplesningen av skriftene i gudstjenestene.

Vi som lever i dag, ser tilbake til de histo-

riske kjensgjerningene som Bibelen omhandler.

I GT om skapelsen, syndefallet, utvelgelsen av Abraham og hans ætt (Israel) og den forberedende frelseshistorie fram til Jesu komme.

Oppfyllelsen av løftene fra Det gamle testamente

Videre leser vi i NT om oppfyllelsen av løftene fra GT om at Messias, Kristus, ble født i Betlehem i Judea den gang Augustus var keiser, om hans liv og gjerning, lidelse og død på Golgata. NT forteller også om hans himmelfart og om pinsedag da Den Hellige Ånd kom til jord.

Jesus Kristus kom for å frelse både jøder og hedninger. Derfor bør Guds folk både takke og prise Den treenige Gud for frelsen og for evig liv.

La oss lovprise og takke Gud for hans herlige, hellige og saliggjørende budskap! La oss også alltid være våkne og beredt på Jesu annet komme! □

Den store gleden

AV KJELL DAHLENE

“Men engelen sa til dem: Frykt ikke! For se, jeg forkynner dere en stor glede – en glede for alt folket. I dag er det født dere en frelser, som er Messias, Herren – i Davids by. Og dette skal dere ha til tegn: Dere skal finne et barn som er svøpt og ligger i en krybbe.” Luk 2,10-12.

Livet byr på mange gleder. Mennesket er skapte til glede og til å formidle glede. Guds bilde i oss er skapt til nær kontakt med den den himmelske verden. Gleden har en sentral plass i Guds hjerte og uttrykkes til Guds ære. Guds himmel er gledens rike, Matt 25,21. Bare den glede som har sitt opphav i Gud, gjør gledene i livet til en berikelse som består.

Menneskets opprør mot Gud og syndefall, førte et minustegn inn over gleden. Selv om

synden har gjennomtrengt alt, er det fortsatt tegn som forteller at vi har gått ut fra en god skapers hånd. Gud har satt sitt merke på alt det gode. Vi gleder oss over naturens skjønnhet og imponeres over fargeprakten i et vidunderlig skaperverk. Vi gleder oss med dem som finner kjærlighet og synes det er vakkert. Ikke minst da nye barn gjør sin entre med nye fantastiske oppdagelser. Når de smiler og ler mot oss på en innbydende måte. Vi gleder oss over ærlige kameratskap og godhet og barmhjertighet mellom mennesker. Når kroppen står opp fra nattens hvile med fornyet kraft, gleder vi oss. Når vi har matlyst og kan forsyne oss med naturens goder, gir det nye krefter. Det er mye å glede seg over i denne verden.

Men likevel har alle gleder i denne verden

et minustegn. Syndefallets skygger faller også over dem. Ikke minst fordi de er forgjengelige.

Et strålende, himmelsk lys

tennes på himmelen julenatten. En skinnende, hvit engel forkynner et nytt gledens budskap. Det bekreftes av en himmelsk hærs-kare. En ny glede som eier en guddommelig slitestyrke. Verken sykdom eller død, trengsel eller forfølgelse, mørkets eller andre demoniske krefter kan overvinne den.

Sentrum i denne gleden

er Frelseren. Sendt fra himmelen inn i vår verden for å gjenopprette alt som var gått galt. Den eneste, mulige redningsmannen i himmel og på jord ble sendt oss denne julenatten. Ikke et eneste menneske kunne redde seg selv. Alle redningsveier var stengt. Bare en var verdig! Barnet som ble født julenatt – Guds Sønn. Han var Messias – Den salvede. Salvet av Gud til denne gjerningen. Ingen jordiske konger eller prester kunne gi ham en slik makt. Ingen jordisk prakt bar han med seg, men en uendelig salvelse av Guds Ånd. Det preget alt han sa og gjorde.

I landsbyen Betlehem ble han født og fikk sin første plassering i en stall, lagt i en krybbe. Han fikk navnet Jesus Kristus – bestemt i himmelen og gitt oss som den salvede Frelser. Frelseren som kom med lys til vår mørke verden.

Den største glede er gleden over Frelseren. Maria, Jesu mor, gledet seg. *“Min ånd fryder seg i Gud, min Frelser.”* Luk 1,47.

Den himmelske kunngjøringen ble først gitt noen gjeterne, deretter noen vismenn fra Østerland. De hadde en sterk lengsel etter å få møte den himmelske redningsmannen. Da stjernen som ledet dem, vendte tilbake og førte dem til barnet – frelseren – i Betlehem *“ble de over all måte glade”* Matt 2,10.

Den som trenger en frelser, er de fortapte. De som trenger tilgivelse, er de som har syndet. De som er i mørke, trenger lyset. De som er bundet, trenger en forløser. De som er fengslet, trenger en befrier. Alt er innesluttet i Frelseren, forkynt av engler.

Den store gleden

Når engelen forteller om gleden som er knyttet til Frelseren, peker det direkte fram mot Golgata. På korset gjorde Jesus opp med alle syndene våre og alt som skilte oss fra Gud. Derfor gjelder ordet fra frelseren alle: *Kom til meg alle dere som har tungt å bære!* Uforbeholdent! Grenseløst!

Hvorledes kan det som skjedde på korset, lidelsen og avmaktens tegn, være årsak til glede? Hvorledes kan det stedet hvor en mann dør, vise vei inn til livets land?

Fordi korset er det eneste stedet hvor det fullkomne og evig gyldige forliket ble sluttet mellom Gud og mennesker. Jesus Kristus tok alle omkostningene.

Han bar våre synder opp på korset, 1 Pet 2,21
Han utslettet skyldbrevet mot oss, Kol 2,14
Se der Guds lam som bærer verdens synd Joh 1,21
Han ble såret for våre overtredelser, Jes 53,5
En gang for alle og vant en evig forløsning, Heb 9

Det eneste sted hvor en synder kan bli hjulpet og være trygg, er ved Jesu kors. Der er frihetsbrevet vårt undertegnet med Jesu blod. Dermed er det en uløselig sammenheng mellom det fullbrakte verket på Golgata og den store glede.

Gud slår aldri strek over synden. Han soner synden og forliket syndere med seg. Hvordan gjør han det? Han er vår stedfortreder som tar på seg ansvaret for alt i våre liv som er under Guds dom. Derved kan han gi oss full tilgivelse og oppreisning. På Golgata kors ser vi syndens alvor. Så meget måtte ofres! *“Så sank du i vår jammer ned, så dypt som ingen vet.”*

NB! Husk å melde adresseforandring når du flytter!

Vi var ett med ham både i dommen og frikjennelsen. Det var for min skyld han led.

Dersom noen vil prøve å lure til seg Guds nåde uten å gå veien om syndserkjennelse og dom, sperrer korset veien. Korset forkynner at vi må ta oppgjøret, fraskrive oss alle rettigheter, innrømme at vi er fortapt og ta imot frelsen av nåde.

Hvorfor springer den store glede ut fra korset?

Der ble veien åpnet til himmelen – til samfunn med gledens Gud.

Der hersker syndenes forlatelse og den himmelske glede blir vår. Luk 15,10.

Det er en utspringet til renselse og renhet.

Der er kilden med levende vann.

Den store gleden skal forkynnes

Fra Betlehems marker lød det fra englemunn, men det fortsetter. Gleden over en fullført frelse kommer til oss. Gjeterne fikk høre at den gjaldt alt folket. Alle måtte høre det fordi det gjaldt alle.

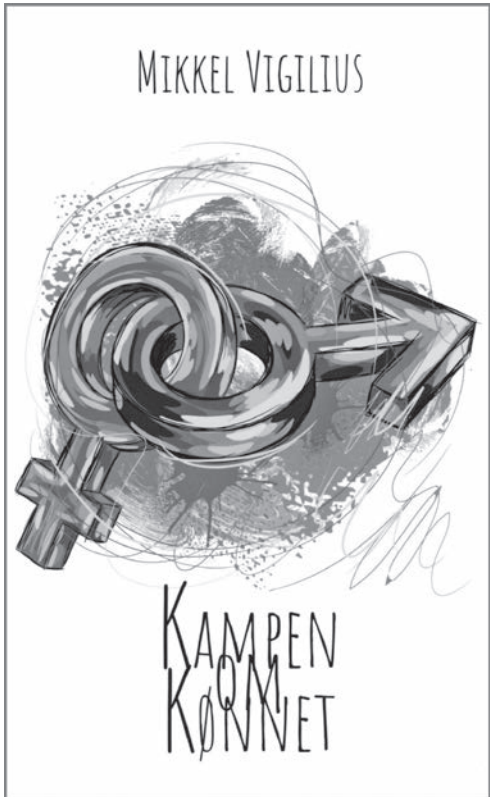
Først da vi selv har fått ta imot det med glede på en slik måte at vi må dele det med andre, har vi selv grepet det. Det må aldri stanse hos oss, men må flyte over til alle – fordi alle trenger det. Et lite dikt setter fingeren på det:

Den gang jeg sa: La meg gleden eie!

Da flyktet den fra alle mine veie.

Den gang jeg sa: La meg gleden bringe!

Da dalte den til meg på englevinge. □

”Til mann og kvinne skapte ham dem.”
(1 Mos 1,27)

I vår tid blir særlig den bibelske lære om de to kjønn angrepet.

Der er ikke bare to kjønn sies det, men mange, og vi kan fritt velge å veksle mellom de mange muligheter.

Våre barn skal ikke lære at de har et bestemt kjønn. De skal lære at de fritt kan velge kjønn. Transkjønnede skal støttes når de velger at annet kjønn enn det kroppen tilsier.

Hvordan skal vi som kristne forholde oss til disse tanker?

Boka ”Kampen om kjønn” belyser denne nye kjønnsideologien fra et bibelsk, biologisk og sjelesørgisk perspektiv.

Målet er å gi hjelp til å glede seg over Bibelens lære om de to kjønn.

Cand. theol. Mikkel Vigilius, som er lærer ved LMs Høyskole, er forfatter av heftet.

Boka koster kr 130 + porto.

Se bestillingsinfo nederst på s. 31.

Et kort vitnesbyrd kan nå langt!

AV GUNNAR HOLTH

Vi må flere år tilbake. Det er generalforsamling for Norsk Luthersk Misjonssamband i Trondheim. En kveld under denne generalforsamlingen hadde hovedstyret bedt inn til et samvær for de nyinnvigde misjonærene og deres foreldre. Med på dette samværet var også gjestene fra andre land og talerne på generalforsamlingen.

En av dem som under samværet bar fram en hilsen, var misjonær Skuli Svavarsson fra Island. Han sa bl.a. til de nye misjonærene: "Si noe godt om Jesus!"

Det var en setning som "sank i sinnet". En av de som hørte vitnesbyrdet til islendingen, tok denne påminnelsen opp igjen. Og så la hun til: "Dersom Trygve Bjerkrheim hadde vært her, ville vi dagen etter hatt en sang om dette temaet."

Carl Fr. Wisløff var med på dette festsamværet. Og på en misjonsfest på Fjellhaug senhøstes samme året refererte han dette. Med på festen på Fjellhaug var også sokneprest Arne Prøis. I et brev til Bjerkrheim skrev han: "Det er virkelig et tema for deg: "Si noe godt om Jesus"!"

Ikke lenge etter ble idéen realisert.. Trygve Breivold, Åfjord, fikk kjennskap til dette diktet av Bjerkreim. Han var i mange år dirigent for By misjonskor. Dette koret skulle feire 30 årsjubileum og nå ville de ha en ny sang til jubileet. Breivold sendte et brev med dette ønsket: "Jeg synes det kunne passe godt å sende "Si noe godt om Jesus!" opp til Trøndelag, der disse orda først ble sagt."

Så ble Ole Ledang bedt om å sette en tone til diktet. Det ble gjort, og Ledang arrangerte for mannskor. Notesangen ble sendt til Åfjord – og til sang- og musikktidsskriftet

"Concordia". (Regner med at denne noten kan skaffes.)

Jeg skriver dette for å vise hvordan et lite vitnesbyrd om Jesus – bare en eneste setning – kan gå videre og nå langt.

Et spørsmål trenger seg på: – Har jeg noe godt å si om Jesus? Og: – Bruker jeg anledningene?

Her er diktet:

Si noe godt om Jesus,
det beste du kan si!
Han kom og ble vår Frelser,
det beste vil oss gi.
Si noe godt om Jesus!
Si takk for alt han gav.
Han tilgir, leger såret,
deg gir et rikdoms hav.

Si noe godt om Jesus!
Det er et solskinnsvell.
Det varmer godt i kulden,
ved morgen og ved kveld.
Si noe godt om Jesus!
Når dagen din er endt,
du takker Gud for alle
de lys du her fikk tent.

Si noe godt om Jesus,
hvor høyt han elsker deg!
Han vil i nåde lede
sitt barn på livets vei.
Og når så kvelden kommer
og solen din går ned,
da vil han heim deg hente
til Paradisets fred. □

NB! Husk å melde adresseforandring når du flytter!

Feiring av hviledagen – noe har gått tapt

AV JON OLAV ØSTHUS

1. Innledning

Gud har etablert mange ordninger for folk og land og alle hans ordninger er gode for menneskene. Det gjelder bl.a. familielivet, arbeidsforhold og måten et land blir styrt på. Så har Gud fastsatt en del fundamentale forhold som vi alle er nødt til å innrette oss etter. Vi har lært at jorden roterer rundt sin egen akse en gang hver 24. time. Det tidsrommet kaller vi en dag eller et døgn. Deretter sirkler månen rundt jorden en gang hver 30. dag – derfor kaller vi dette tidsrommet for en måned. Til slutt går jorden i bane rundt solen en gang hver 365 dager, og det tidsspennet kaller vi et år. Det er Guds store nåde at dette systemet blir opprettholdt så lenge denne tidshusholdning består, slik Herren lovet Noah og hans etterkommere i 1 Mos 8,22: *“Så lenge jorden står heretter, skal såtid og høst, kulde og hete, sommer og vinter, dag og natt aldri ta slutt.”*

Vi har all grunn til ofte å synge sangen “Stor er din trofasthet.” Her heter det i vers 2: *“Tidene skifter med dager og netter. Soler og stjerner har oppmerket gang. Syng, all hans skapning, og pris ham som styrer. Lov den allmektige Herre med sang.”*

Det finnes ulike årskalendre som brukes rundt om i verden – men den internasjonalt mest brukte er den gregorianske kalender oppkalt etter pave Gregor XIII. Den ble innført i Roma i

1582, men i Norge/Danmark først i år 1700. Før dette benyttet vi den julianske kalender som ble innført av keiser Julius Cæsar i år 46 f.Kr.

2. Ukeinndelingen

Så godt som alle kalendre deler år/måned inn i uker. Det har blitt gjort en rekke forsøk på å avvike fra 7-dagers uken, men det har blitt med forsøkene. Et av de mest kjente forsøkene er fra Napoleons tid – da eksperimenterte den franske regjeringen med en 10-dagers uke. Men på samme måte som hos de andre, den ble raskt erstattet av en 7-dagers standarduke. Hvorfor er det slik? Mange har forsøkt å svare på det spørsmålet uten å kunne konkludere på en tilfredsstillende måte. Og da blir vi “tvunget” til å gå til Bibelen! Her kan vi lese om at Gud skapte hele vårt univers med alle dets detaljer på seks dager. Og om den syvende dag leser vi i 1 Mos 2,2-3: *“Og Gud fullførte på den sjuende dagen det verk han hadde gjort, og han hvilte på den sjuende dagen fra alt sitt verk som han hadde gjort. Og Gud velsignet den sjuende dagen og helliget den, for på den hvilte han fra alt sitt verk, det Gud hadde skapt og ville gjøre.”* Her ligger svaret, også dette er en av Guds mange ordninger. Og den gjelder for alle mennesker – ikke bare jøder. Kallet til Abraham ble jo formidlet flere tusen år etter skapelsen. Således er det nærliggende å

INDIA-HJELP TIL JUNGELSKOLEN

Kan noen hjelpe oss med en skole og et hospitale i Anantagrir-jungelen? 1200 analfabete barn, 45 stammer.

Takk for gaven på Vipps: 712003.

Bank 3030.38.96194, sendes til: Jungel Aid BA India.

Ingrid/Steinar Handeland, Hovsheradvn 484, 4462 Hovsherad.

tenke at syvdagersuken skal minne oss om vår Gud og Skaper og at den eksisterer på grunn av sabbaten, en dag Gud har “velsignet” og “helliget”.

3. Hva betyr ordet sabbat?

Bakgrunnen finner vi i det hebraiske ordet “shabbat” som blant annet betyr “hvile”. Direkte oversatt betyr det “å opphøre” eller “å sitte”. Som allerede nevnt står det 1. Mos 2 at Gud på den syvende dagen hvilte fra alt sitt verk. Det er kanskje lettere å forstå at Gud opphørte med å arbeide på den syvende dag, enn at han hvilte. For en allmektig Gud trenger ikke hvile. En annen tolkning av shabbat er å “avstå fra”. Gud hvilte på den sjuende dagen etter at han hadde skapt alt. Da avsto han fra å arbeide. For oss betyr dagen like mye at vi har “satt den til side” for Gud.

Videre kan vi merke oss at navnet også henger sammen med det hebraiske ordet for tallet syv, “sheva” – sabbaten er ukens syvende og siste dag. Sabbaten kan gjerne sammenlignes med punktumet i slutten av en setning. Den gir oss et signal om at nå må vi stanse opp. Etter seks mer eller mindre vanlige hverdager kommer sabbaten og sier at nå må du stoppe; nå kommer det en helt annerledes dag.

4. Sabbatens posisjon i Bibelen

Sabbaten er nevnt mer enn 100 ganger i Det gamle testamentet og 55 ganger i Det nye testamentet. Følgelig er dette en ordning som står meget sentralt i Bibelen. Så langt jeg kan se; etter 1. Mos 2 hører vi ikke mer om sabbaten før Israelfolket får beskjed om at de kan spise manna, 2. Mos 16, samt når Moses får de 10 bud på Sinaifjellet. Men her understrekes betydningen av sabbaten veldig sterkt. 2 Mos 20,8-11: “Kom hviledagen i hu, så du holder den hellig! Seks dager skal du arbeide og gjøre all din gjerning. Men den sjuende dagen er sabbat for Herren din Gud. Da skal du ikke gjøre noe arbeid, verken du selv eller din sønn eller din datter, verken din trell eller din trellkvinne, eller ditt fe eller den fremmede som er hos deg

innenfor dine porter. For på seks dager gjorde Herren himmelen og jorden, havet og alt det som i dem er, og han hvilte på den sjuende dagen. Derfor velsignet Herren sabbatsdagen og helliget den.” Således skulle sabbaten også være en påminnelse om jødernes egyptiske slaveri og Herrens frelse.

Sabbatsbudet blir ytterligere understreket i 2 Mos 31,12-18: *“Og Herren sa til Moses: Tal til Israels barn og si: Mine sabbater skal dere holde, for det er et tegn mellom meg og dere fra slekt til slekt, for at dere skal vite at jeg er Herren som helliger dere. Derfor skal dere holde sabbaten. Den skal være hellig for dere. Den som vanhelliger den, skal visselig lide døden. Hver den som gjør noe arbeid på den dagen, han skal utryddes av sitt folk. Det er seks dager til å arbeide i, men på den sjuende dagen skal det være høyhellig sabbat, hellig for Herren. Hver den som gjør noe arbeid på sabbatsdagen, skal visselig lide døden. Og Israels barn skal ta vare på sabbaten, så de holder den slekt etter slekt, en evig pakt. Den skal være et evig tegn mellom meg og Israels barn. For i seks dager skapte Herren himmelen og jorden, og på den sjuende dagen hvilte han og holdt seg i ro. Og da Herren hadde talt ut med Moses på Sinai berg, ga han ham vitnesbyrdets to tavler, steintavler, skrevet med Guds finger.”*

Her ser vi veldig tydelig referansen til skapelsen – følgelig må det kunne sies at innstiftelsen av sabbaten er en skaperordning iverksatt av Gud selv.

I NT ser vi at sabbaten var en etablert ordning som ble respektert av både Jesus og de messianske jødene. Fariseerne var opphengt i lovens bokstav og kritiserte ofte Jesus fordi han “abeidet” på sabbaten. Men Jesu svar var at det er tillatt å gjøre godt mot andre; også på sabbaten Matt 12,12b: *“Så er det da tillatt å gjøre godt på sabbaten.”* I Mark 2,27-28 finner vi en veldig nyttig avklaring fra Jesus selv: *“Og han sa til dem: Sabbaten ble til for menneskets skyld, og ikke mennesket for sabbatens skyld. Så er da Menneskesønnen herre også over sabbaten.”* Følgelig er ikke sabbaten noe mål i

seg selv, men det er en ordning innstiftet av Gud til velsignelse for menneskene. Videre i NT ser vi at Paulus og hans medarbeidere ofte benyttet sabbaten til samlinger om Guds Ord.

5. Sabbatens posisjon i jødedommen

Sabbaten står veldig sterkt blant jødene – både de som bor i Israel og de som fortsatt er i diasporaen. Den blir noen ganger hilst som “dronningen av uken” og noen ganger også som bruden. og må kunne betegnes som jødedommens viktigste rituale. Vi sier gjerne at det jødiske folk holder sabbaten, men det er ikke mindre sant at sabbaten holder det jødiske folk. Det er også det eneste ritualet som er nevnt i de 10 bud (himmelens grunnlov). Følgelig blir den i svært mange jødiske hjem markert/påbegynt med et sabbatsmåltid på fredagskvelden etter solnedgang. Den jødiske dagen begynner alltid om kvelden og varer fra solnedgang til solnedgang. Dette er i fullt samsvar med skapelsesberetningen i 1 Mos 1 hvor det gjentatte ganger står: *“Og det ble aften og det ble morgen ---”*. Dette kan det sies ganske mye om – men et hovedtrekk er at vi går fra mørket til lyset. Sabbaten innledes ved at husmoren velsigner og tenner sabbatslysene – ofte en stund før selve sabbatsmåltidet. Brød og vin er en sentral del av måltidet. Husfaren velsigner vinen, deler opp brødet og sender det rundt til alle som deltar i måltidet. Så spiser man et godt festmåltid sammen – ofte en flere retters middag. Det er et måltid preget av sterkt fellesskap – gjerne sammen med familie eller venner. Ingen jøde trenger å sitte hjemme alene på sabbatskvelden. Mange synger også

spesielle sabbatsanger ved måltidet, noen av dem kan være hentet fra Salmenes bok i Bibelen.

Religiøse jøder feirer sabbaten i tråd med etablerte tradisjoner. Intet arbeid skal gjøres, dagen skal benyttes til å gå i synagogen (for noen både fredag kveld og lørdag), studere de hellige skrifter, hvile, være sammen med familie og venner, gå en tur etc. Jes 58,13-14a: *“Når du holder din fot tilbake på sabbaten, så du ikke driver ditt yrke på min hellige dag, og du kaller sabbaten en lyst, kaller Herrens hellige dag ærverdig, og du ærer den, så du ikke går dine egne veier, ikke gjør din gjerning eller fører tomt snakk, da skal du glede deg i Herren,---”*.

Et veldig sentralt spørsmål til alle tider har vært hvordan “arbeid” skal oppfattes relatert til sabbaten. Hovedpoenget er at det ikke skal skapes noe på denne dagen fordi Gud skapte på seks dager, men hvilte den syvende dagen. Den teknologiske utviklingen har også medført at stadig nye problemstillinger dukker opp. Et eksempel kan være en bryter – f.eks. lys, varme eller heis. Religiøse jøder skal aldri røre en bryter på sabbaten. Derfor er det egne sabbatsheiser i høyhus i Israel – de stopper automatisk i alle etasjer på sabbaten. Lyset blir stående på gjennom hele sabbaten, telefon, datamaskin etc. blir ikke rørt, bilkjøring er ikke tillatt etc. Et hovedformål med alle disse reglene er at du ikke skal bli distraheret på denne dagen. Fokuset skal være et helt annet enn hverdagens kav og mas. Samtidig må det kunne sies at sabbaten er mer enn hvile ved slutten av en travel uke.

Bibelsk Tros kassettjeneste

Det ligger nå 3000 taler av blant andre Øivind Andersen, Carl Fr. Wisløff med mange flere av de gamle gode forkynnerne for gratis nedlasting.

Også alle møtene på Skjæveland Misjonshus blir tatt opp og ligger der. De ligger under “Nye taler” og “Talearkiv.”

Det er en viktig del av jødisk tro og praksis å overholde sabbaten. Samtidig er det ikke for dem en neidag, men en festdag og feiring preget av glede og familiefellesskap, ref Jes 58,13 “--- og du kaller sabbaten en lyst,---.”

Ved solnedgang på lørdagen avsluttes sabbaten med en liten enkel seremoni kalt havdalah som betyr adskillelse – ut av sabbaten og inn i hverdagen. Seremonien består av at det settes fram et beger vin, en eske med krydder og et vakkert snodd havdalahlys. Alt dette velsignes og markerer at nå kan hverdagen igjen begynne.

6. Søndagen overtok sabbatens plass i kirken

Den kristne menighet bestod i urkirken utelukkende av jøder. Men da evangeliet ble forkynt til hedningene (ikkejøder) kom de messianske jødene i mindretall. Etterhvert oppstod det dessverre et ønske i urkirken om å distansere seg mest mulig fra sine jødiske røtter. Et element i dette var at sabbaten ble erstattet av søndagen, som er den første dagen i uken. Men siden 1973 har søndag i vår kalender blitt regnet som den siste dagen i uken ifølge standarden ISO 8601, som også Norge har gjort til formell norm. Dette er den internasjonale sivile standarden, men det blir jo ikke mer riktig av den grunn. På vår kalender har sabbaten nå blitt den sjettede dagen, noe som er helt feil. Videre vet vi at Jesu oppstandelse fant sted den første dag i uken, ikke den siste. Følgelig er søndagen alltid første dag i uken i ekklesiastisk (“kirkelig”) sammenheng, så vel i jødedommen som i kristendommen (og også islam). Alle jøder regner sabbaten (lørdag) for å være den syvende dagen. Amerikanske kalendere lages også stort sett på denne måten, altså ulikt det vi f.eks. har i Norge.

Første gang vi hører om søndagen som ukens helligdag blant de kristne er omkring år 135 e.Kr. Det vil med andre ord si mer enn 100 år etter Jesu lidelsesuke. Det var ikke i Jerusalem, men i Roma. Bakgrunnen for dette var jødernes siste opprør mot romermakten,

det såkalte Bar Kochba opprøret, som ble brutalt slått ned av keiser Hadrian. Dette skjedde samtidig med søndagens voksende hellighet blant romerne. Etterhvert spredte dette seg også over på kirken. Dette gjorde de for å distansere seg fra jødefolket, og som et tegn på lojalitet til romermakten. Fra denne tid og fram til keiser Konstantin (313 e.Kr.) holdt noen få kristne, hovedsakelig i Roma og Alexandria, både lørdag og søndag hellig, mens den store majoriteten fortsatte med å holde kun den bibelske sabbatsdagen hellig.

Konstantin bekjente seg til den kristne tro, som den første av de romerske keisere. Han forlangte i år 321 at man skulle “*hvile på den ærverdige dagen for solen*”, altså søndagen. Dyrking av solen var vanlig i både babylonsk, egyptisk og senere romersk kultur. Han valgte søndagen som samlingspunkt for kristne og hedninger: for kristne var det Jesu oppstandelses dag, for hedningene var det solens ærværdige dag. (Noe lignende er den egentlige bakgrunnen for tidspunktet for vår julefeiring.) Fra da av ble skikken med søndagsfri allment utbredt. Samtidig holdt de fleste kristne i det romerske riket fast ved sabbaten. Omtrent 50 år etter Konstantins omvendelse til kristendommen kommer de første “kristne” lover som forbyr helligholdelse av sabbaten. Til tross for dette fortsatte majoriteten av de kristne innenfor romerrikets grenser å holde sabbaten på lørdagen langt inn i det femte århundre, med unntak av områdene rundt Roma og Alexandria.

På midten av 500-tallet innskjerpet keiser Justinian kravet om at alle innbyggere i Romerriket måtte akseptere katolsk tro og lære. De som fortsatt ville holde fast på den bibelske sabbaten, ble nødt til å flykte fra rikets territorium. Dette er middelalderens begynnelse og søndagens intolerante innføring i kristenheten. Fra denne tid blir sabbatshelligholdere systematisk undertrykt av statskirkeforordningen som ble etablert mer enn 100 år før keiser Justinians utrenskninger og folkemord. Mange vitnesbyrd om sabbatshel-

ligholdelse kan dokumenteres blant forfulgte dissentergrupper, i og utenfor Europas grenser, fra denne tid og utover i historien.

Med unntak av syvendedagsadventister (etablert på 1800-tallet) og noen andre mindre grupperinger, har den kristne kirke etter dette holdt fast på søndagen som sin ukentlige helligdag. Men det må erkjennes at det ikke finnes bibelsk dekning for dette. I realiteten er dette en katolsk tradisjon som følgende avsnitt beskriver på en klargjørende måte:

“Spørsmål 1: Hvilken dag er sabbatsdagen?

Svar: Lørdag er sabbatsdagen.

Spørsmål 2: Hvorfor helligholder vi søndag i stedet for lørdag? Svar: Vi helligholder søndag istedet for lørdag fordi Den katolske kirke har overført lørdagens hellighet til søndag.” (Peter Geiermann, *The Convert's Catechism of Catholic Doctrine*. Rockford, IL: Tan Books and Publishers, 1977, s. 50)

Helligholdelse av søndagen er således en skikk som hviler på Den katolske kirkes autoritet og ikke på et klart påbud i Bibelen. Den bibelske sabbat har aldri blitt endret eller opphevet og er like eviggyldig som resten av de 10 bud. Derfor er helligholdelse av søndagen en fabrikkasjon av Den katolske kirke uten noe bibelsk fundament.

Noen mener sabbaten ble gitt til Israel, ikke kirken. Så langt vi kjenner til finnes det ikke spor av sabbatsfeiring i andre kulturer enn den som har sitt opphav blant jødene. Dette er en del av loven i GT, og de kristne er fri fra fangenskap ifølge Gal 4,1-26, Rom 6:14. Derfor sies det at de kristne ikke skal feire sabbat – uavhengig av om det er lørdag eller søndag – ref Rom 14,5-6.

De kristne trakk ikke en direkte linje fra sabbaten til søndagen. Uttrykket om søndagen som en kristen sabbat finner vi først i det tolvte århundret.

Særlig i England har man hatt tradisjoner for en meget striks gjennomføring av søndagen som sabbat, med en rekke forbud og begrensninger. En slik forståelse har preget både puritanismen og pietismen. Vi som er litt eldre kan

sikkert huske en del slike regler også i Norge – deler av dette vil mange av oss karakterisere som uklokt og lite gjennomtenkt.

7. Avslutning

Jeg hører med blant dem som beklager at vi feirer søndag som vår hviledag og ikke lørdag. Samtidig må vi forholde oss til de etablerte ordninger vi har i vårt samfunn. Noe av det alvorlige i våre dager er at søndagen som felles hviledag er under sterkt press – ref. f.eks. debatten om søndagsåpne butikker, helgefred, og hvilke konsekvenser det får at muslimene har fredag som sin helligdag.

Vi kan merke oss at Luther legger vekt på den positive siden ved feiringen av hviledagen. I forklaringen til det 3. bud sier han: “Vi skal frykte og elske Gud, så vi ikke forakter prekenen og hans ord, – men holder det hellig, og gjerne hører og lærer det.” Her må vårt hovedfokus være – samling om Guds Ord, både ute og hjemme.

Samtidig tror jeg vi har noe å lære av jødene sabbatsfeiring. Hviledagen skal være en fundamentalt annerledes dag med fokus på det positive: Hvile, fornyelse, samling om Guds ord, og kjærlighetstjenester for andre.

I Hebr 4 står det om den evige sabbats-hvile. Det er jo det som er målet for oss som er kristne. Hebr 4,9-11a: *“Så står det da en sabbatshvile tilbake for Guds folk. Den som kommer inn til hans hvile, får jo hvile fra sine gjerninger, likesom Gud fra sine. La oss da gjøre oss umak for å komme inn til denne hvilen,---.”* Hviledagen/sabbaten er en slags forsmak på himmelen, en mulighet for oss mennesker til bare å VÆRE. Å kjenne hva det er å leve, være til stede uten presset og stresset fra hverdagen. Det gir oss en mulighet til å fokusere på familie og gudsforhold, som i en travel hverdag kan få en mindre plass enn det skulle ha. I så måte er hviledagen/sabbaten en stor gave! En dag som er med på å gi et godt perspektiv på livet, en annerledes dag som er med på å balansere de travle ukedagene. Det gir en fast livsrytme, det er noe positivt

og tiltrekkende. Og det er, som så mye annet, et mysterium og en hemmelighet, som kun de som har del i det, får se. Sabbaten peker fram mot det som skal komme, fram mot sabbatens tidsalder. Som også kommer til å bli tidsaldrenes sabbat. Og menneskesønnen/Messias vil være Herre over denne store sabbaten. Dette er den messianske tidsalder – tusenårsriket og det som kommer i kjølvannet av dette riket.

Det er ikke ofte at dette blir tatt fram i

forkynnelsen. En økt bevisstgjøring rundt hvordan vi benytter hviledagen er sterkt påkrevet. Her må alle som har syn for saken formidle sunn og god veiledning som kan bidra til å korrigere den negative utviklingen. Også på dette området er vi kristne kalt til å være en motkultur i vår ekstremt sekulære tidsalder. Det er mye velsignelse å hente for alle som sier ja til Guds gode ordninger for oss mennesker på alle plan – også når det gjelder måten vi bruker hviledagen på. □

Nyttårstale

AV PER NORDSLETEN

“Men han sa dem denne lignelse: En mann hadde et fikentre som var plantet i hans vingård. Og han kom for å lete etter frukt på det, men fant ingen! Da sa han til vingårdsmannen: Se i tre år har jeg kommet og lett etter frukt på dette fikentre og har aldri funnet noe. Hugg det ned. Hvorfor skal det stå unyttig og utarme jorden. Men vingårdsmannen svarte: Herre, la det stå et år til, så jeg kan få grave rundt det og gjødsle det. Kanskje det da vil bære frukt. Hvis ikke, så kan du hugge det ned!” (Luk 13,6-9). Amen.

“I dag er nådens tid, i dag er Gud å finne. Nå kan alvorlig flid hans milde hjerte finne. Opp, opp, til bedrings gråt, og etter Jesus jag. Men snart; det er mitt råd, nu heter det I DAG.” (Salmeboken)

Det er ingen smerte i livet som er så dyp som kjærlighetens smerte. Og ingenting er så bittert som skuffet eller misforstått kjærlighet.

Derfor er det vel ingen som har blitt så såret som Jesus, fordi ingen har elsket som han. I tre år gikk han omkring blant sitt eget folk. Lærte, leget, gråt og ba. Men den eneste frukten av dette, var at de – som folk betraktet – foraktet han, og slo seg ikke til ro før de hadde fått hengt ham på et kors.

Likevel sier han, mens han henger der: Herre, la dem enda få bli stående en tid til. Mitt

blod skal nå gjødsle deres hjerterot. Kanskje de da bærer frukt. Hvis ikke kan du hugge de ned. Har du sett resultatet?

Dette folk ble virkelig hugget ned. Den dag i dag ligger de hugget ned, til en advarsel for andre. Men hør nå kjære venn, du som leser eller hører dette: Nå feirer du nyttårsaftnen igjen!

Hvor mange nyttår har du feiret, det ene år etter det andre? Har du stått som fikentreet i tre år uten frukt? Eller er det mer? 5 år, 10, år, 20 år? Og enda ikke båret frukt for Gud?

Når du ser etter de dager og år som har forsvunnet, hvordan er da regnskapet? Nå må du ikke forherde ditt hjerte. HUSK, Gud kjenner hver tanke du har tenkt. Alle hemmelige begjær, et hvert ord du har talt og enhver handling. Har enhver handling vært gjort fordi du elsket Gud over alle ting? Men det er ikke nok med det du har gjort eller ikke gjort. Hva med nåden du har foraktet?

– Du er døpt, du har hørt om Jesus og lest om Jesus. Du har nydt nattverden og fått forlatelse, og Guds ord har ofte talt til ditt hjerte. Synderes venn har kommet for å lete etter frukt, mens han om og om igjen har ledet dine tanker inn mot evigheten.

O min venn, tenk på alt det ansvar du har ovenfor andre. Du har såret hans kjærlighet

gang på gang, mens han har lett etter frukt hos deg. Og han har ikke funnet noe. Bare dårlig frukt har han funnet: Lettsinn, likegyldighet, hovmot, egenrettferdighet.

Tenk om dette var din siste nyttårsaften, at du ikke får oppleve den neste. Kanskje den Hellige, rettferdige Gud har løftet øksen og sagt: Ett hvert tre som ikke bærer frukt, skal hugges og kastes på ilden. Men så har Jesus tatt tak i økseeggen og sagt: La det stå et eneste år til! Til neste nyttår! Om du nå var sikker på at du skulle være i evigheten neste nyttår, hvordan ville du da bruke det neste år?

Neste året? Min venn, du kan jo ende der lenge før! Du ender jo en dag i evigheten. Det er liksom ikke så populært å tale om dette i dag. (Talt i 1880 årene. Det er alstå ikke noe nytt av i dag!)

Men Jesus har bedt for deg inntil i dag, og akkurat nå holder han på å grave rundt ditt arme

hjerter. Skal det og være forgjeves, nå når du merker at han graver?

Han har gravd slik at du har fått en syk samvittighet, eller kanskje en fredløs sjel. Kanskje du er blitt redd for å dø. Redd for evigheten. Ulykkelig. Da kan du med all denne ufruktbarhet få fly til den ømme, milde favn som er åpen for deg. Et hjerte som brast så kraftig på Golgata, at det nå er åpent for ufruktbare! Der er det bot for alle smerter, legedom for alle hjerter!

“Nå er hans hjerte, arm og skjød, en tilflukt for beklemte sjeler. Der er de fri for dom og død, der ingenting dem mer kan kvele. Han renser deres synder av, uti sitt blod det røde hav. Så han på dem ei mer vil tenke, den ånd han vil deg skjenke.”

Ditt skyldbrev er visst både langt og stort. Både for den synd du har fjort, og all den nåde du har foraktet. Men Skriften sier at Jesu Kristi, Guds sønns blod renser fra all synd. Om dine

Heftet: "Når han kommer"

Heftet "Når han kommer" ble utgitt i 1971 på norsk. Originalens tittel er: "Når han kommer". Det er den svenske teolog og bibeloversetter David Hedegård (1891–1971) som har skrevet det.

Det er kommet på norsk i serien Lundes småskrifter hvor Lunde og Co's Forlag har copyright.

Stiftelsen På Bibelens Grunn har nå fått tillatelse fra forlaget Lunde A/S til å trykke opp heftet på nytt.

I dette heftet tar David Hedegård for seg forskjellige og aktuelle tema angående utviklingen i naturliv, samfunnsliv og i kirken. Heftet er gratis, men Stiftelsen På Bibelens Grunn er takknemlig for gaver til sitt arbeid.

Heftet kan bestilles hos Bibelsk Tros kassetjeneste. Se kontakinfo side 31.

Ved sending via post betales porto av mottaker!

synder er blodrøde, skulle de bli hvite som den hviteste snø. Om de er røde som skarlaget, skal de bli som den hvite ull.

Du har kanskje falt dypt, eller kanskje du har falt fra nåden? Men han hjelper den som ligger nede, da han er det lam som er slaktet og som har gjenløst deg til Gud med sitt blod.

Den første frukt som kommer til syne når Jesus har fått grave, er synet på den fortapte synder. Du får se en heslighet som du før ikke ante var mulig. Innad i ditt hjertes tre, får du se at treet ikke er godt. "At der er det bare synd og skyld; nød og brøde, mange, mange tusen pund" som de "gamle" sang.

Den neste frukt er at du begynner å be. Ikke som før; for å ramse opp utenatt lekser, eller for å vise din kristendoms frukt, eller for å vise det du kunne i hodet og munnen. Nei nå ble det slik at du måtte finne en krok, der du kunne være alene, så INGEN andre enn Gud kunne se og høre deg. Nå ble det trang til å tale med Gud om alle ting. Gråte ut ved Hans hjerte, bønnfalle han om tilgivelse og forlatelse for ALLE ting.

Spørsmålet som nå opptar hjerte, sinn, tid og tanker er dette ene: Kan jeg få nåde, kan jeg bli frelst? Nå blir Golgata det eneste sted på denne jord hvor du tror det er hjelp. Er det sannhet og alvor i din søken, for det er vel det? Så vil du finne det han har sagt: Kall på meg i din nød så vil jeg frelse deg, med nåde til omvendelse og gjenfødelse til et levende håp.

Hør min formaning til deg kjære venn: La ikke Jesus lete forgjeves etter frukt. Og du som er en troende venn i Jesus Kristus, du som Jesus har gravd og gjødslet om. Du som har fått se mer av det han har gravd i år enn forrige år. Egenkjærligheten, hva med den? Egennyttede? Urene tanker!

Tenk hvor mye du har å takke Herren for! Først for at han har gravd det fram, deretter at det er ALT sammen er tilgitt. At han trofast har tuktet og trøstet deg. At han ømt, mildt og kjærlig har båret deg. At han har latt deg erfare at han elsker deg.

Han har vist at den han elsker, den refser han; for å kunne vise deg hvor ond, elendig

og hjelpeløs du er i deg selv. Og for at du med dette skal lære, at det er av nåde du blir frelst. For at du enda mer skal fly til hans hjerte. Han tukter deg ikke for å jage deg, men for at han skal få være ditt eneste skjold og verge. Han har kanskje tillatt Satan å sette an på deg med bespottelige tanker, gudsfornektende tanker. Uansett hva du har bedt, syns det ikke å hjelpe. Dette er også nåde, dels for å vise Satans makt, dels for at du skal erfare din hjelpeløshet. De første anføtelser og prøvelser vil bringe mest velsignelse for det åndelige liv, og vil sikkert bli årsaken til at lovsangen skal lyd klarere både her og i evigheten.

Å ja min venn, prøv nå i stillhet å tenke over all den nåde og miskunn han har vist deg i dette året, både på sjel og legeme. Husk nå at denne hans miskunnhet er den samme til evig tid! Og at han derfor også neste år vil grave, gjødsle og se etter frukt.

Alt hva han gjør er GODT og miskunnhet alle ditt livs dager. Og det bitreste er kanskje best, da det graver dypest.

Mens du venter på at Herren skal komme igjen, så prøv å vinne noen sjeler for din frelser. Prøv og i kommende år å få noen med til bryllupsfesten! Lammets bryllup.

Herren velsigne deg, hvor du enn er. Striden er snart slutt og seieren er VUNNET!

(Fra nr. 6-2000 av Bibelsk Tro) □

Åndens vitnesbyrd

AV LUDVIG HOPE

“Ånden selv vitner med vår ånd at vi er Guds barn.” Rom 8,16.

Jesus Kristus er gått inn i selve himmelen og står nå for Guds åsyn for vår skyld og går i forbønn for oss. Rom 8, 34 og Heb 9,24.

Vi har en talsmann hos Faderen, Jesus Kristus, den rettferdige. 1 Joh 2,1

Men så stort som dette er, så er det likevel ikke nok for oss. Vi trenger ikke bare en mann for Guds åsyn, vi må også ha hjelp til å få syn på hva han har gjort for oss, hva han er for oss, og vi må også ha hjelp til å finne ham og holde fast ved ham i liv og død. Det er ikke bare Gud som skal se og vite hva Jesus har gjort for oss. Vi må også se det og finne det.

Som Kristus står for Gud for oss, må han også bli åpenbart i våre hjerter. Frelsen må finnes og eies av oss også, og til dette er det Gud har sendt sin ånd her ned på jorden. Den er den annen talsmann som Faderen sendte i Jesu navn for å lede oss til all sannhet og forklare Kristus for våre hjerter. Joh 14,26 og 16,13-15.

Ved siden av dette har vi også fått den samme Ånd som segl og som pant på vår arv til forløsningsdagen, hans herlighet til pris. Ef 1,13-14.

Arven har vi enda ikke fått. Den er gjemt for oss i himmelen og skal først gis oss når vi stiger over grensen og går inn gjennom portene til den himmelske stad. Men allerede her nede har Gud gitt arvingene, sitt folk, pant på arven og seglet som gir oss visshet om at pantet er fra den rette mann.

Det er som man gjennom dette kan se mer enn vanlig inn i Guds kjærlighets dyp og hans store omsorg for sine: Alt må være så helt igjennom sikkert at det ikke på noe vis kan være høve til å sette noen av mitt folk utenfor, hvem det så enn måtte være som i dommen skulle komme til å granske arveretten.

Den Hellig Ånd er det usvikelige og sikre pant og stempelmerke i livet til en kristen. Alle som er seglet med dette stempel, er sikret arven.

Det var dette segl og dette pant de fem dårlige jomfruer hadde mistet eller aldri hadde hatt, men som de fem kloke hadde og derfor kom inn i bryllupssalen, enda de sovnet i siste timen, midt på natten.

Den som eier Guds Ånd, eier Kristus og er stemplet som Guds eiendom og bærer pantet på arven i sin egen lomme, gitt ham av Gud.

Ingen er så trygg i fare
som Guds lille baneskare,
fuglen ei i skjul bak løvet,
stjernen ei høyt over støvet.

Har du og jeg del i Den Hellige Ånd?
Mange svarer med et tungt sukk: jeg vet ikke.
Dette spørsmål trenger seg ikke bare fram hos de som nettopp har begynt å søke Gud, men også hos mange som har vært kristne i årevis. Med sårt sinn blir det så mange ganger sagt av eldre kristne: Den første tid i mitt kristenliv vitnet Guds Ånd med min ånd at jeg var et Guds barn. Men med årene er det blitt mer og mer uklart og tvilsomt. Jeg er ikke lenger viss på om jeg har Den Hellig Ånd. Det ser helst ut for meg som om jeg har mistet den og kanskje også har spottet Ånden.

Med noen ord vil jeg prøve å vise fram litt av det et menneske opplever som har Den Hellige Ånd. Kanskje Gud ved det kunne gi en og annen spørrende svar og lette ett og annet sårt sinn.

Vi må prøve å akte på at Jesus sier at Den Hellig Ånd skal lede oss til all sannhet. Det skal den gjøre med Guds folk.

Men all sannhet det er ikke bare sannheten om Kristus. Det er også sannheten om oss selv.

Fordi vi glemmer dette, går det så titt i surr for oss med dette om Guds Ånd som vitner med vår ånd at vi er Guds barn.

Vi er helst av den mening at Åndens vitnesbyrd i vårt hjerte skal være en glad lykkefølelse, en hellig følelse som bærer oss over alle livsens kår. Og når vi kommer inn i den bakvendte mening, blir det såvisst ikke mulig lenger å vite hva Åndens vitnesbyrd er i vårt liv.

Selvfølgelig bærer Ånden lykke og hellig glede inn i mitt liv, men ikke på det vis at jeg skal være blind for den store sannhet at jeg er en frelst synder som dag for dag må ha nåde.

Sannhetens Ånd går ned til de dypeste dyp i vårt hjerte, og med hele dette avgrunnsdyp fører den oss fram for Guds åsyn. Når vi således får se oss i Guds lys, blir vi misfornøyde både med oss selv og vår kristendom. Vi får mer og mer se det i vårt liv som ikke er innvidd til Gud. Vi ser at vi er lite gudfryktige, lite kjærlige og eier så lite av Jesu Kristi sinnelag. Det veike, visne og uåndelige i oss blir ført fram for vårt indre syn. De vonde tanker, det selvgode, det egenkjærlige og vonde sinnelag som vi da får se, gjør oss trette av oss selv og motløse over at det står så smått til.

Guds Ånd viser oss synden i vårt eget liv og gjør den syndig for oss. Synden blir en byrde for oss som tynger oss ned. Nå blir det ikke lenger så meget andre sin synd, nå er det min synd, og nå synger det inne i oss:

Herre, jeg må klage,
mine levedager skammer jeg meg ved.
Jeg din vilje kjenner,
men min hu seg vender dog til synden led,
dette bryst i syndig lyst,
vet jeg kan deg ei behage,
derfor må jeg klage.

Det som særmerker Guds Ånds arbeid i kristenlivet når den skal lære oss all sannhet om oss selv, er at synden blir syndig for oss. Synden tar til å gjøre oss vondt, den smerter oss og blir for tung å bære. Under dette tunge trykk vokser det fram en levende trang i oss

etter hjelp, og gjennom den trang lokker Ånden oss til Jesus, som virkelig trengende. Der hos ham, ved "den store nådens dør", ber vi om hjelp. Fattige, elendige, sultne og tørste ligger vi ved korset og ber om levende vann, ikke av gammel vane, ikke fordi det skal være slik, men fordi en indre trang driver oss. Nå er det ikke tomme ord og kristelige fraser. Nå bærer vi fram fra hjertedypet det urene, det forfeilede, det forsømte, det selvgode, det smålige, det sure, furtne og late sinn og de mange tankeløse ord.

Det er store ting som har hendt oss når vi således ligger ved nådestolen.

Dette er sannelig å be om nåde til hjelp i rette tid. Dette kan vi være viss på er et arbeid som Guds Ånd har fullført i oss. Av oss selv, endog som kristne, ville vi hverken komme på det eller makte det.

Vil du som frykter for at du ikke mer har Guds Ånd, tenke over dette?

Vil du si til deg selv at dette vi her har talt om, er Guds Ånd som lærer deg sannheten om deg selv.

Men Guds Ånd lærer oss ikke bare sannheten om oss selv. Forlater den oss da, vil vi synke i grus.

Så trett og tung om hjertet som du var da du kom og klagde din nød, så lykkelig og glad er du etterpå. For han som tukter, han trøster også. Det har vi Guds løfte for.

Har ikke Guds Ånd gjort dette også med deg?

Å, så mange, mange ganger. Han som lokket tåren fram, han tørker den også bort. Han som gjorde sinnet sårt, han leger det.

Nå synger du ikke: Herre, jeg må klage. Du ville være usann om du gjorde det. Men nå kan du synte:

Min sjel, min sjel, lov Herren,
og alt hva i meg er, hans navn.
Han som din synd utsletter
og leger dine sår,
Han som ditt liv oppretter
når du til døden går.

Han som ny kraft deg sender,
gjør alderdommen ung,
Han som deg bær på hender
når tiden faller tung.

Ånden har på ny lagt balsam på såret og vist deg at Jesus også nå er din Frelser. Dette har gjort deg glad og takknemlig. Du fant vegen lenger inn i din egen vonde natur, men du fant også vegen lenger inn til ham som ikke støter noen bort som kommer til ham.

Dette er sannheten om synd og nåde, om at vi er fortapte i oss selv, men frelste i ham. Dette er åndens gjerning i en kristen.

Ånden tolker ikke seg selv for oss, heller ikke vår kristendom, men Kristus.

Guds Ånd gjør oss små i egne øyne, fattige i ånden, misfomøyd med oss selv og vår kris-

tendom og skaper trang i oss etter hjelp, så vi aldri kan være foruten Jesus.

Jesus Kristus er den kristnes eneste trøst. Utenom ham er alt håpløst, derfor lokker og drar Ånden oss alltid til ham, som alene kan gjøre syndere salig og være alt for sitt folk. Men det være langt fra meg å rose meg uten av vår Herre Jesu Kristi kors, hvorved verden er blitt korsfestet for meg og jeg for verden. Gal 6,14.

Således går det med den som har fått Den Hellige Ånd. Således vitner Guds Ånd med vår ånd at vi er Guds barn. Således er den med oss i liv og død.

(Fra "Hjelp til Fred", Lunde Forlag Bergen 1945) □

Så er du dog konge

AV TORMOD VÅGEN

Pilatus sa da til ham: "Så er du dog konge?" Jesus svarte: "Du sier det, jeg er konge." v 37.

Ja, han er konge, ikke bare for Israel, men for hele verden. Han er endog kongenes konge. Det finnes ikke et eneste menneske som er skapt til å være sin egen konge. Alle som har forsøkt det, fór vill. Det gikk galt med dem.

Og som det har gått den enkelte, har det gått samfunnet. Der han ble avsatt i et folk, fikk hatet, ondskapen, lovløsheten og synden makt. Folkets sol gikk ned, og undergangen var viss.

De folk som bygger sitt samfunn på Guds ord, og lever i ærbødighet for Kristus, eier framtiden og lykken.

Det finnes ingen som makter å styre sitt liv selv. Men den dag et menneske overgir seg til Kristus, går det inn i sol og dag. For denne konge elsker oss, vet hva vi behøver og har makt til å gi oss det. Han kjenner mine evner,

mine sterke og svake sider. Han vet hvor jeg kan gjøre en tjeneste til hans navns ære i dette korte liv. Han vet om vanskelighetene langs veien og kjenner framtiden.

Derfor er det usigelig trygt å legge sin svake hånd i hans og si det i ord og liv: "Jeg makter ikke styre meg selv. Du Jesus kan være min konge. Jeg gir mitt liv til deg. Bruk meg som du vil."

Alle som har forsøkt det, vil si med én røst: "Det er livets store frihet å være hans trell. Det beste i meg finner sin utløsning og frigjørelse i hans vilje. Lydighet mot Kristus blir til en herlig oppgave. For jeg er skapt til å være hans undersått."

Ja, Jesus, du er konge! □

Den synd Gud har tilgitt

Tekst: Svein Wiik

Den synd Gud har tilgitt for alltid er glemt
i Jesu forsoning er synderen gjemt.
Guds menighet hører himmelen til,
tross fristeren prøver å føre oss vill.

Anklageren kommer og sier som så
i dag finnes det ikke mer nåde å få.
Jeg svarer frimodig: "Du lyver igjen!
For Jesus har sagt han er synderens venn!"

Guds nåde det er et utømmelig hav,
vi daglig får drikke derav.
Det samler i krefter og slukker vår tørst,
og hjertene lytter til frelserens røst.

Du som går urolig i tanker og sinn,
vend om ifra verden til frelseren din.
Han makter å tilgi den styggeste synd,
for Guds kjærlighets hav, det er helt uten bunn.

Gaveabonnement

Kanskje du tenker på å gi bladet til slekt eller venner? Da kan du gjerne skrive til oss og oppgi navn og adresse til den/dem du ønsker å gi et årsabonnement til.

– Nye abonnenter for 2025 får nr. 5 og 6/2024.

Gironummer finner du på side 3 i bladet!

Årskontingenten

Vi nærmer oss et nytt år, 2025. Ingen av oss vet hva det nye året vil bringe oss, men godt å vite at Herren vil være med i det nye året også. Vi i redaksjonen vil først og fremst takke Herren for året som snart er omme. Takk også til dere abonnenter for forbønn, omsorg og gaver til bladet i året som snart er til ende. Vi håper dere setter pris på Bibelsk Tro og fortsatt ønsker å få det tilsendt.

I dette nummer finner du en giroblankett. Den vil minne deg om at det er tid til å fornye ditt abonnement for 2025..

Medarbeidere og skribenter i dette nummeret:

Bernhard B. Fjærestrand (1879-1951)

Sangdikter, hymnolog og offiser i Frelsesarmeen.

Erik Høyby (1937-2019)

Forkynner i Langesundsfjordens Indremisjonsselskap 1959-66.

Kretssekretær i Skiens krets av Den Norske Santalmisjon 1968-89. Fra 1989 til 1997 bibellærer i Langesundsfjordens Indremisjonsselskap. Fast medarbeider i Bibelsk Tro i flere år.

Gunnar Holth

Født 1946 i Råde. Kristelig Gymnasium 1963-66. Oslo off. lærerskole 1966-69. Kristendom grunnfag ved NLA 1969-70. Lærer/husfar ved Fjellhaug skoler og studentheim 1970-73. Lærer. Medlem av NLMs hovedstyre 1976-82. Fritidsforkynner.

Jon Olav Østhus

Født på Fogn (Finnøy kommune) i 1953. Siviløkonom fra Norges Handelshøyskole i 1979. Ledende stilling i et internasjonalt oljeserviceselskap.

Kjell Dahlene

Født 1944 i Porsgrunn. Har vært forkynner, ungdomsarbeider, områdesekretær og bysekretær. Lærer/ rektor ved Fjellheim bibelskole 1984-87 og 1994-95. Nå fritidsforkynner.

Ludvig Hope (1871-1954)

Predikant og generalsekretær (1931-36) i Det norsk-lutherske Kinamisjonsforbund som etter 2. verdenskrigen byttet navn til Norsk Luthersk Misjonssamband. Hope regnes som en av det 20. århundrets mest sentrale kristenledere i Norge.

Nils Dybdal-Holthe

Født 1934 i Vikedal. Eksamen i pedagogikk og mellomfag i kristendom ved Lund universitet i Sverige. Volda lærerskole (1968). Spesialpedagogikk grunnfag (1971). Har vært lærer og forkynner i flere år. Generalsekretær i Muhammedanermisjonen 1986-1993. Nå frivillig forkynner.

Ove Eikje

Født 1957 i Tysvær. Lundeneset

handelsskole 1974-76. Fjellhaug Bibelskole 1976-77. Har jobbet som abonnementssekretær, journalist og redaksjonssekretær i Utsyn, info-leder og markedsjef i Lunde Forlag, og journalist i Kristelig Pressekontor (KPK) og Dagen.

Per Nordsetten (1837 – 1923)

Norsk bonde, forkynner og sangforfatter

Svein Wiik (1932-2021)

Ekspeditor og fritidsforkynner

Tormod Vågen (1903 - 1970)

Generalsekretær for Norsk Luthersk Misjonssamband (NLM) fra 1936 - 1970.

Trygve Bjørkrheim (1904-2001)

Cand. theol. Redaktør i "Utsyn" (NLM), forkynner, lærer og dikter.

Øivind Andersen (1905-1994)

Cand. theol. 1931. Lærer og rektor ved Fjellhaug skoler i ca 45 år.

M Ø T E R

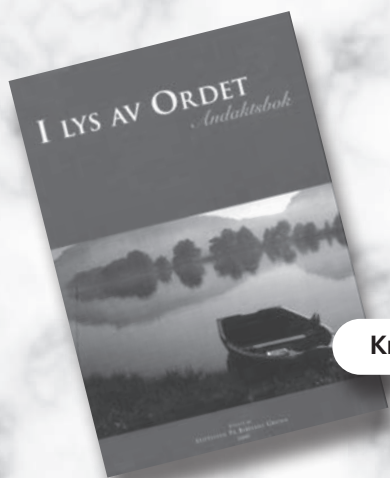
Bibelsk Tro – Skjæveland

Dag	Dato	Kl.	Taler/møte	
Søndag	24. Nov	11.00	Terje Thorsen	
Søndag	01. Des	11.00	Kjell Magnor Kvalvåg	
Onsdag	04. Des	19.30	Bibelgruppe	
Søndag	08. Des	11.00	Erik Nordbø	Nattverd
Søndag	15. Des	11.00	Lorents Nord-Varhaug	

2025:

Søndag	05. jan	11.00	Arvid Bjerga	
Onsdag	08. jan	19.30	Bibelgruppe	
Søndag	12. jan	11.00	Oddvar Dahl	
Søndag	19. jan	11.00	Terje Thorsen	Nattverd
Søndag	26. jan	11.00	Roy Throndsen	
Søndag	02. feb	11.00	Steinar Handeland	

Et lite utvalg fra vårt utsalg:

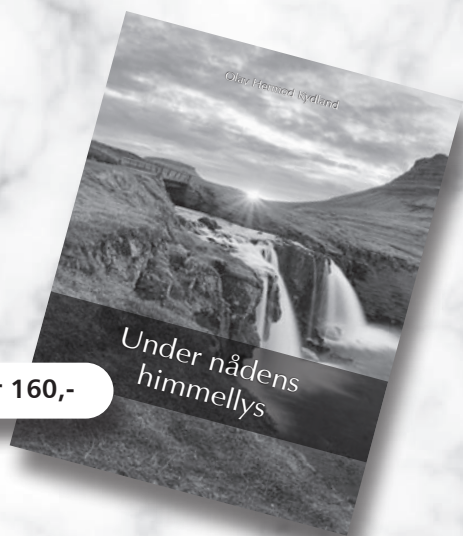
I lys av Ordet

Andaktsbok
Flere forfattere

Kr 100,-

Under nådens himmellys

Bok av Olav Hermod Kydland.

Kr 160,-

Jesu kjærlighet

CD med sang av ungdomskoret Gledesbud fra Namsos. Utgitt på Basunen forlag.

Kr 200,-

Porto kommer i tillegg til de ulike priser på bøker og CD-er!

Bibelsk Tros kassettjeneste
Postboks 116, 4311 Hommersåk
E-post: olstocka@frisurf.no

Bankgironummer: 3207 43 88999

Det er enkelt å bestille via våre nettsider:

www.bibelsk-tro.no

Artikler, taler, litteratur og musikk

ISSN 0804-0532

Returadresse:

Postboks 67

4349 Bryne

En livssol som ei har sin like

Tone: "Vår Herre, han hvilte i krybben så trang."

*Du kom, Herre Krist, i vår håpløse natt.
Og verden ble lys ved ditt komme.
Fra himlen du brakte en dyrebar skatt.
Vår armod for evig er omme.
Vi lovsynger Jesus, vår Frelser.*

*Du kom, Herre Krist, i vår sorg og vår nød,
gikk inn i vår kval og vår kvide.
Du sonet vår synd og du døde vår død
da du for vår skyld måtte lide.
Vi takker deg, Jesus, vår Frelser.*

*Du kom, Herre Krist, gjorde alle ting vel,
og livet ble nytt ved din nåde.
Med håp og med kjærlighet fylles vår sjel,
og du for vår framtid vil råde.
Vi priser deg, Jesus, vår Frelser.*

*Du kom, Herre Kristus, – det største har hendt,
nå er vi uendelig rike.
En håpets og sannhetens stjerne ble tent,
en livssol som ei har sin like.
Vi hilser ditt komme, o Jesus.*

Av Trygve Bjerkrheim

